

Arbejdstid er meget begrænſet ſærlig for deres Vedkommende, der arbejde for den ringere Løn af 2 Kr. 75 Øre. Den forſte Arbejdstid er nemlig for de 3 Kroners Folk begrænſet til den ſædvanlige Toldtid, der, ſom bekendt, ikke nær ſtrækker ſig over hele Dagen, og for alle ringere lønede Arbejderenſ Vedkommende er Tiden endmere begrænſet. Det har da ogſaa viſt ſig ved Udregning, at de Folk, der have 3 Kr. og ſærlig Udgang til Dverararbejde, have haft 29,27 Øre pr. Time, medens de Arbejdere, der kun have 2 Kr. 75 Øre, have haft en forſtellig Timeløn, nemlig nogle 28,95 pr. Time, andre 30,76 Øre pr. Time. Det viſer ſig da ved denne Underſøgelse, at det er det overvejende Antal af de til 2 Kr. 75 Øre engagerede Arbejdere, der have haft den ſtørre Timebetaling, ſom jeg anførte, nemlig 30,76 Øre, ſaa der er dog til den ſtørſte Del af denne Arbejds-klaſſe ydet nogen Erſtattung for at den faſte Dagløn ikke er ſaa høj, idet den Tid, hvori de ſkulle arbejde, er begrænſet og ringere end for de 3 Kroners Arbejdere. Endvidere ſtal jeg fremhæve, at man ikke kan drage en beſtemt Sammenligning mellem de omtalte Arbejdere og dem, der ere anſatte paa Frilageret. Jeg ſtal ikke komme nærmere ind herpaa, fordi den ærede Ordfører for dette Andragende ikke heller har omtalt dette Forhold undtagen for Formændenes Vedkommende. Men angaaende Formændene, ſom han omtalte, nemlig 7 faſte Arbejdsformænd, ſtonner jeg ikke rettere, end at de ere anſatte paa Frilageret, og jeg vil da udtale, at alle Frilagerarbejdere ere ſtillede noget anderledes end Toldbodens øvrige Arbejdsſtyrke. De ere paa Frilageret vel ikke faſt engagerede, men de ere dog nøjere knyttede til Toldvæſenet, idet der der ſærlig er taget Hensyn til, at man har en overordentlig god Lejeſum ud af hele Frilageret og da ogſaa er forpligtet til der at have ſærlig indøvede og til en vis Grad faſt anſatte Arbejdere, men de kunne opſiges og fjernes med kort Varſel. Jeg ſtal dernæſt minde om, at den ſtore Arbejdsſtyrke paa Toldboden er engageret af Formændene ved Arbejdskaſſen, ſom den kaldes, men dette Engagement finder dog Sted under Kontrol af Toldvæſenet, ſom ſtadig har Opſigt med, at alt kan gaa tilbørligt til, ogſaa i Retning af Beſtyttelse af Arbejdsfolkene. Angaaende Arbejdskaſſen ſtal jeg kun ſige, at den, ſom det viſt allerede er bekendt, er en Inſtitution, der ſynes at arbejde til fuld Tilfredſhed for det toldberigtigende Publikum, idet de der anſatte Formænd have Anſvar for Toldgodſet og for dets Ekſpedition og erſtatte af den Skade,

der mulig kan finde Sted ved Ekſpeditionen af Godſet. Men af dette Anſvar følger ogſaa, at de maa være godt aſlagte, og jeg kan jo ikke ſige andet end, at det ere de ogſaa. At ſætte dem ned til en faſt mindre Løn tror jeg ikke er tilraadeligt. Det giver jo dog ogſaa — det vil viſt det ærede Medlem ſelv indrømme — et godt Maal at ſtræbe hen til for hele Arbejdsſtyrken, at et Avancement kan finde Sted til Formand, hvor de kunne vente et godt Honorar. Saa ſtore Honorarer eller aarlige Afſønninger, ſom den ærede Ordfører pegede paa fra 1891, ved jeg ikke, at der efter den Tid er blevet ydet. Formændenes Afſønning gaar i Reglen ikke ud over 3,000 Kr. Stulde de Overſtud, der komme frem ved Ordningen af diſſe Forhold, og hvorved alſaa Arbejdskaſſens Beholdning ſtiger, anvendes til noget ſærligt, maatte det vel blive til Redſættelse af de Gebyrer, der nu ydes af det toldberigtigende Publikum. Der vil ikke være nogen ſom helſt Retſærdighed i at anvende den paa anden Maade. Hvad derimod angaar den ſærlige Kaſſe, ſom kaldes Toldarbejderenſ Syge- og Hjælpekaſſe, og ſom den ærede Ordfører ogſaa omtalte, kan jeg oplyſe, at indtil 1893 er der til denne Kaſſe af Generaldirektoratet ydet Tilſtud indtil et Beløb af 15,000 Kr., og ſenere er der i 1894, 1895 og 1896 hvert Aar ydet 2,000 Kr., ſaa at der i alt til denne Kaſſe er tilſtudet 21,000 Kr. Naar den ærede Ordfører for dette Andragende ſærlig pegede paa Iſvintrene og mente, at der burde drages Omſorg for, at Arbejderenſ vore ſikre paa at erholde et ſtørre Vederlag pr. Dag, end den dem ſikrede ene Krone, kan jeg i den Henseende udtale, at ogſaa jeg finder det onſkeligt, at der under virkelig indtrædende Iſvintre, navnlig naar Afſpærringen varer ud over enkelte Dage, ydes et noget ſtørre Vederlag, men jeg ſtal gøre opmærksom paa, at dette Tilfælde ſynes ſlet ikke at foreligge længere. Der har nu i 3 Vintre, denne inklusive, ikke været Arbejdsſtandsning derude paa Grund af Iſafbrydſe. At Forholdene i ſaa Henseende ville udvikle ſig værre, forekommer der mig ikke at være iunderlig Anledning til at frygte. Thi nu har Havnevæſenet anſkaffet en Iſbryder af overordentlig ſtor Styrke, og man knytter adſkillige Forhaabninger til denne Foranſtaltning. Man venter, at Kjøbenhavn ikke ſtal opleve ſaadanne Afſpærringer, der paa Grund af Iſforhold tibliger have fundet Sted. Stulde det imod Formodning blive Tilfældet, at der dog fandt Arbejdsſtandsning Sted derude, forekommer det mig at være en Udvej, der ligger overordentlig nær, at man, da Rigsdagen jo altid er ſamlet